

Ο Arrivabene δακρυσμένος, ο Vettel το ίδιο και ο μύθος της Scuderia παραμένει ζωντανό όσο ποτέ.

Στην Μαλαισία, στο δεύτερο αγώνα του φετινού πρωταθλήματος του κορυφαίου θεσμού του μηχανοκίνητου αθλητισμού, η νίκη της Ferrari ήρθε, αφενός κόντρα στα προγνωστικά και αφετέρου μετά από σχεδόν δύο χρόνια, παρά 40κάτι μέρες, από την τελευταία νίκη της.

Ήταν Μάιος του '13 όταν ο don Fernando ανέβηκε στα κόκκινα ντυμένος στο ψηλότερο σκαλοπάτι του βάθρου, στην πατρίδα του, ή έστω στην Καταλωνία. Ένα χρόνο νωρίτερα, τον Ιούλιο του '12, ήταν ο ίδιος που μετά από τη νίκη του στη Γερμανία, τότε που ο Ευρωπαϊκός Νότος ήταν συνολικά στριμωγμένος, έκανε τη δήλωση για τον Ισπανό πιλότο που κέρδισε με ένα ιταλικό μονοθέσιο που είχε σχεδιάσει ένας Έλληνας.

Εκτοτε τα μονοθέσια του Maranello, βρίσκονταν στο περιθώριο, η Ελλάδα στιμώχτηκε ακόμα περισσότερο, οι υπόλοιπες χώρες ανέπενευσαν κάπως.

Η Scuderia πάντως δεν έβλεπε καμιά ανάκαμψη. Με εκ βάθρων σαρωτικές, και κατ' αρχήν αμφισβητήσιμες, αλλαγές όμως, ήρθε το ποθητό αποτέλεσμα.

Και ήρθε τόσο γρήγορα, όσο και με μεγάλη συγκίνηση. Τελικά χρειάζεται, σχεδόν, πάντα κάτι Ιταλικό ώστε να συγκινηθεί ένας Γερμανός και έτσι να γίνει ευρύτερα συμπαθής.

Κρίμα, πολύ κρίμα, για τον Alonso, που για μια μόνο διετία βρέθηκε σε ένα μονοθέσιο αντάξιο των δυνατοτήτων του και από ότι φαίνεται θα βιώσει άλλη μια χαμένη χρονιά, τη στιγμή που η τέως ομάδα του δείχνει να βρίσκεται στο σωστό δρόμο.

Τέλος, παρά την άλωση των πάντων από τους μαρκετήρς και τους μάνατζερς, παρά το αυστηρό πλαίσιο που επιβάλλουν οι χορηγοί στους αγώνες, παρά την πελώρια προβολή που υπάρχει ώστε να διευρύνει το κοινό, τους πελάτες των αγώνων, υπάρχουν τέτοιες στιγμές που δείχνουν πάλι, έστω και περιστασιακά, τη χαμένη ψυχή του σπορ.

Η εικόνα του δακρυσμένου Vettel και η αναδρομή του στα παιδικά χρόνια του, όπου θαύμαζε, σαν ίνδαλμα, τον συμπατριώτη του να κατακτά το σύμπαν με τη Scuderia , προβαλλόμενα στο σήμερα που μόλις στο δεύτερο του αγώνα πήρε την πρώτη του νίκη με μια Ferrari , δίνουν μια πολύ ανθρώπινη, πολύ συναισθηματική νότα.

Εντάξει, πίσω από όλα αυτά, ξέρουμε ότι κρύβεται πολύ ίντριγκα, πολύ καμαρίλα, πολύ συμφέρον, ότι ακριβώς έκανε τον Fernando να φύγει βρίζοντας, αλλά και αυτό είναι κομμάτι του μύθου.

Δεν ήταν κανένας άγγελος ο Enzo. Το αυτό και για όσους συνεχίζουν ότι ξεκίνησε. Είναι η ίδια η ιστορία τους που γεννά συναισθημα, που αναβλύζει συγκίνηση, που δημιουργήσε το μύθο τους.

Και να που τώρα, ήρθε ο επόμενος Γερμανός να κοινωνήσει, να μεταλάβει αυτό ακριβώς το

συναίσθημα.

Αυτή είναι η μαγεία των αγώνων. Τα υπόλοιπα είναι για τους στατιστικούς, τους μηχανικούς και τους επαγγελματίες.